

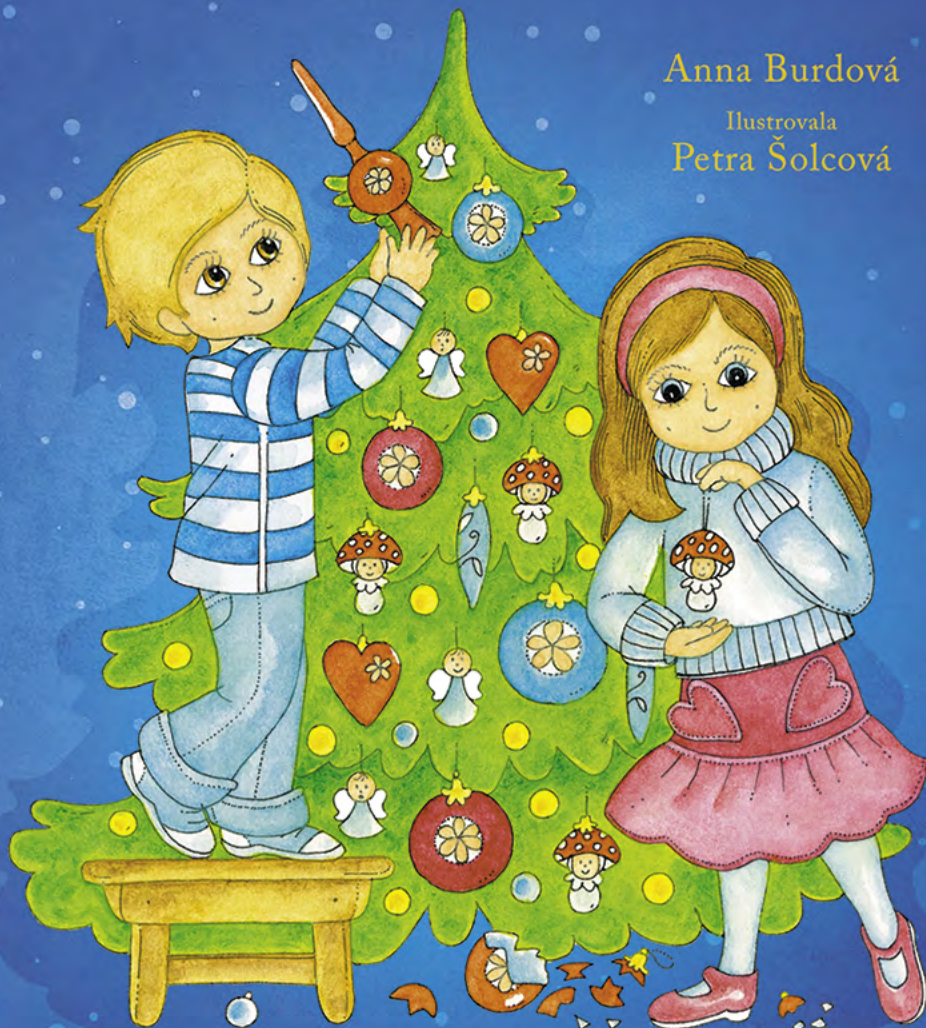

BĚTKA A VOJTÍŠEK

JAK SE TĚŠILI NA JEŽÍŠKA

Anna Burdová

Ilustrovala
Petra Šolcová

FRAGMENT

Bětka a Vojtíšek

Jak se těšili na Ježíška

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Burdová
Bětka a Vojtíšek – Jak se těšili na Ježíška – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

BĚTKA A VOJTÍŠEK
JAK SE TĚŠILI NA JEŽÍŠKA

BĚTKA A VOJTÍŠEK JAK SE TĚŠILI NA JEŽÍŠKA

Anna Burdová

Ilustrovala Petra Šolcová

FRAGMENT

JAK JE TO S DOPISEM PRO JEŽÍŠKA

Děti, pojdte se podívat! Padá sníh!“ ozval se mamčin hlas z kuchyně.

Vojtíšek s Bětuškou si zrovna hráli ve svém pokoji. Jak ale uslyšeli volání, hned nechali hračky hračkami a utíkali do kuchyně. Maminka poodhrnula závěs se vzorem lístků, květů a zralých plodů jahodníku a Vojtík s Bětkou vykoukli na ulici. A opravdu! Proti oranžovému světlu pouliční lampy bylo vidět, jak se

velké vločky hustě sypou. Na zemi už ležela tenká vrstva sněhu, krásně rovná, neušlapaná a čistounká.

„Hurá, padá sníh!“ volaly děti. „Budou Vánoce! Přijde Ježíšek a přinese nám dárečky!“

„No, no, no...“ utnula je ale hned maminka. „Kdo ví, jestli vám Ježíšek něco přinese. To byste museli být opravdu hodní a...“ odmlčela se, zvedla obočí a dívala se na Vojtíška s Bětkou stejně jako paní učitelka ve školce nebo ve škole, když chce znát správnou odpověď.

„... a pomáhat mamince,“ zkusila uhodnout Bětka.

„Čistit si zuby,“ hádal Vojtík. Maminka přikývla, dala však na srozuměnou, že to ještě není to, co chce slyšet. Uklízet si pokoj. Nerozbíjet hračky. Nosit samé jedničky. Neprat se s klukama ve školce... Vojta s Bětkou zkusili snad všechno, ale maminka se jen usmívala.

„Musíte přece Ježíškovi napsat dopis, aby věděl, co vám má přinést!“ prozradila maminka. Děti se hned plácly do čela. Jak to, že je to samotné nenapadlo?

„No jo, ale jak mám napsat dopis, když neumím psát?“ zaškaredil se hned Vojtík, kterému bylo teprve pět a zatím chodil do školky. Pár písmenek už sice zvládnul, jenže k napsání dopisu to nestačilo.

To Bětka už chodila do druhé třídy a psala celkem obstojně. Maminka sice na ni při psaní úkolů občas hubovala, že škrábe jak kočka a ať se víc snaží, ale Ježíšek by to snad po ní přečetl.

„Bětko, napíšeš mi dopis pro Ježíška? Já ti ho nadiktuju, jo?“ zkoušel Vojtík přemluvit sestřičku. Ta však nechtěla Vojtíkovi dělat písárku jen tak za dobré slovo.

„Jedině, že bys mi půjčil mluvícího krtečka, kterého jsi dostal k narozeninám.“

„Ne, krtka ti nepůjčím!
Zase bys mi vybila baterky
jako posledně!“

„Tak ti nenapíšu dopis,
a máš to!“

Děti se začaly
v kuchyni hádat
a postrkovat se a úplně
přitom zapomněly,
že venku padá sněh.

Zasáhla až maminka:

„Přestaňte se, vy
dva, hádat a jděte
stranou. Potřebuju
vyndat z trouby plech.“

Vojtík s Bětkou
vyklidili pole a jen se
mezi dveřmi dívali, jak

maminka z horké trouby vytahuje plech s vonícími perníčky ve tvaru
stroměčků, sněhuláků, hvězdiček, kaprů a dalších tvarů. Jen kdyby
nebyly tak horké, hned bych ochutnala, pomyslela si Bětuška. Ale však
ochutná, až bude pomáhat perníčky zdobit. To si navíc bude moct
líznout i sladké bílé polevy.

A zatímco Bětka myslela na sladké perníčky, Vojtík přemýšlel, jak
to vyřešit s dopisem pro Ježíška. Mohl by ho sice nadiktovat mamince
nebo tatínkovi jako loni, ale to nechtěl. Sestřenice Klára se mu totiž
nedávno snažila namluvit, že Ježíšek neexistuje a že dárky kupují

rodiče. Vojtík Kláře nevěřil, protože takové nafoukané holky, jako je ona, se pořád tváří, že toho vědí víc než ostatní. Vojtík si ale i přesto chtěl ověřit, že dárky nosí Ježíšek. Když napíše dopis sám a rodiče nebudou vědět, co si přeje, a přesto to pak dostane k Vánocům, bude to přece důkaz nad důkazy!

„Já už vím, jak to udělám!“ zaradoval se najednou Vojtík. „Já do toho dopisu Ježíškovi nakreslím obrázek toho, co chci.“

„To neplatí!“ vykřikla ale hned Bětka, jejíž plán na to, jak od Vojtíška získat mluvícího krtka, byl kvůli bráškovu nápadu v ohrožení.

„Obrázek, to není žádný dopis! Dopisy jsou písmenka.“

„Ne, ne, ty lžeš! Jsi stejně prolhaná jako Klára!“ bránil se ale Vojtík a hned utíkal k mamince, která právě do trouby vložila další plech s perníčky.

„Maminko, že to je dopis, když Ježíškovi namaluju, co bych si přál pod stromeček?“

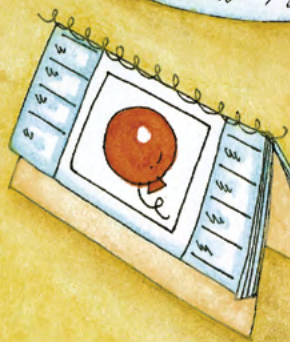
„Tak poslyšte, vy dva,“ řekla unaveně maminka. „Já mám moc práce a nemám čas dělat vám smírčího soudce. Vojtíšek namaluje obrázek a dá ho za okno Ježíškovi. Uvidíme, jestli si ho Ježíšek odnese. Když ne, není to dopis. A teď utíkejte zpátky do svého pokoje, nebo se mi tu spálíte o troubu.“

Vojtík byl rád, že to maminka tak moudře vymyslela, zato Bětka byla dopálená.

„Jo, a Vojtíku,“ zavolala ale ještě maminka, „půjč Bětce na chvilku toho krtčka, ano?“

Vojtík už se nadechl, aby zaprotestoval, že mu Bětka zase vybije baterky, jenže maminka ho z kuchyně vykázala s tím, že baterií posledně koupila víc a má v obýváku schované náhradní.

A tak už za chvíli Bětka v koutku dětského pokoje strojila ples pro své panenky, plyšové koníky a medvídky a samozřejmě i Vojtíkova mluvícího krtečka. Bratříček zatvrzele seděl na posteli, opíral si ruce o kolena a nazlobeně na sestřičku špulil pusu. Pak si ale vzpomněl, že by raději měl namalovat dopis pro Ježíška.

Zloba ho rázem přešla. Z šuplíku svého psacího stolečku vytáhl barevné pastelky a velkou čtvrtku a dal se do díla. Nejdřív nakreslil auto na dálkové ovládání (takové, jaké viděl u svého kamaráda Míši), pak pistoli, která vypadala jako opravdová a byla na náboje, co dělaly rámus, jako když se opravdu střílí (o té mu zase vyprávěl strejda Rudla), a nakonec přikreslil i sadu nástrojů pro malé kutily a plyšového mluvícího krtka, kterého zamýšlel dát Bětce, aby mu pořád nebrala toho jeho. Ještě přikreslil tričko a kalhoty, které nakonec přechmáral červenou pastelkou, aby dal Ježíškovi na srozuměnou, že pod stromeček rozhodně nechce žádné oblečení.

Když byl se svým dílem hotov, chvíli si ho zálibně prohlížel a přemýšlel, jestli by neměl něco dokreslit na volné plochy čtvrtky. Ale pak si to rozmyslel – nechtěl Ježíška pokoušet tím, že bude neskromný, protože by mu třeba nakonec nedal vůbec nic.

Chlapec čtvrtku pečlivě složil, aby vypadala jako opravdový dopis – takový, jaké rodičům paní listonoška nechává ve schránce. Moc se mu to ale nepovedlo, protože tvrdý papír se pořád rozevíral. Dopis si pak schoval pod polštář. Za okno ho dá, až bude doma klid a neuvidí ho ani maminka, ani tatínek a ani Bětka.

Příhodná chvíle přišla po Večerníčku. Tatínek v obýváku koukal na zprávy a maminka v ložnici rovnala na skříň krabice s čerstvě upečeným cukrovím. Vojtík s Bětkou jako vždy ještě před spaním

zamířili do koupelny. Vojtík tentokrát čištění zubů trochu ošidil, ale to všechno jen proto, aby byl dřív hotový než Bětka.

Rychle vytáhl dopis zpod polštáře a běžel s ním do kuchyně. Odtáhl závěs a snažil se dát dopis tak, aby byl zvenku dobře vidět a zároveň nepadal z parapetu. Párkrát ho musel sbírat ze země, ale nakonec se mu to podařilo. Už už zatahoval závěs, když se za jeho zády ozval maminčin hlas.

„Vojto, jak to, že ještě nejsi v posteli? A co tu vůbec děláš?“

Nechtěl, aby maminka odhalila jeho tajemství, a tak zalhal:

„Chtěl jsem se podívat, jestli ještě venku padá sníh.“

„A padá?“ Maminka přistoupila k oknu a poodhrnula závěs. „Padá. To zas bude kalamita...“

„Co to je kalamita, maminko?“ zajímal se Vojtík.

„To je, když napadne hodně sněhu a padají stromy přes cesty, přestane fungovat doprava a tak.“

„Jú... Tak to ráno nebudu muset do školky, Bětka do školy a vy s tatínkem nepůjdete do práce, vid?“ radoval se Vojta.

Maminka zatáhla závěs a zdálo se, že si dopisu pro Ježíška vůbec nevšimla. „Jen se neraduj. Než se ráno vypravíme, cestáři silnice a chodníky zametou. A teď šup do postele.“

Vojtík se schoulil pod peřinu a pořád přitom myslel na dopis. Jestlipak ho Ježíšek najde... Zdálo se, že samou nervozitou ani neusne.

„Maminko, přečti mi pohádku,“ žadonil, když jim maminka přišla dát pusku na dobrou noc.

„Pohádku? Vždyť jste koukali na Večerníček.“

Bětka se ale k Vojtovi přidala, a tak se maminka nenechala dlouho přemlouvat. „A jakou byste chtěli?“

„Nějakou vánoční!“ zvolala nadšeně Bětka. „Třeba z té knížky, co jsme loni dostali pod stromeček.“

Maminka prohlížela hřbety knížek v knihovničce, až konečně našla tu pravou. Vojtík si na knížku v tmavomodrých deskách, s bílými vločkami a betlémem na přední straně od minulých Vánoc nevzpomínal, a tak si ji nejdřív musel prohlédnout. Pak si ji ale maminka vzala a začetla se do první pohádky.

O SPLNĚNÉM VÁNOČNÍM PŘÁNÍ

Bývaly doby, kdy děti pod stromečkem mívaly třeba jen jediný dárek. A nebyl to dárek, jaké děti dostávají dnes – mluvící panenky nebo auta, která sama jezdí po pokoji. Byly to dárky užitečné – nové boty, kabátek nebo psací potřeby do školy. A přesto byly děti za takové skromné dárky rády, protože byly z chudých rodin a víc si ani přát nemohly.

Nejinak na tom byli i bráškové Toník a Jirka. Žili v obyčejné chaloupce na konci vesnice jen s maminkou, protože tatínka jim před lety vzala zlá nemoc. Byli moc chudí, a tak si toho k Vánocům ani moc přát nemohli. Byli rádi, když jim každý rok hajný z lesa přinesl maličký smrček, který si pak ozdobili řetězy vyrobenými z papírových obalů, jablíčky, která na podzim natrhali podél cest, a ořechy, které jim do dvora spadaly ze susedova stromu.

Doba byla tak zlá, že chlapci pod tím skromně nazdobeným stromkem rok od roku nacházeli míň a míň. A tak se toho roku stalo, že dostali jen sušené ovoce – křížaly a švestky... Jirka už byl velký. Bylo mu třináct a věděl, že musí být skromný a pomáhat

mamince, aby se jim nevedlo hůř než doposud.

Toník byl ale ještě malý, bylo mu teprve osm let, a bylo mu, samo sebou, líto, že pod stromečkem nemá koloběžku jako susedovic Franta, dřevěného koníka jako Matoušovic Miluška nebo velké saně jako statkářovi hoši.

A tak, když zase jednou nastal Štědrý večer a chlupci pod stromečkem nenašli víc než miskou křížal

a sušených švestek, Tonda se rozplakal. Maminka s Jirkou ho utěšovali a říkali, že musí být vděčný za to, co mu Ježíšek nadělil, protože i jídlo je dar, kterého se jim dostává už tak pomálu. Ale Toník plakal a nebyl k utišení, až se z toho i maminka rozplakala. Byly to smutné Vánoce... Jirka celý nešťastný přistoupil k oknu, podíval se ven do zasněžené krajiny a zašeptal:

„Ježíšku, prosím tě... Přines nám něco, co nám všem přinese štěstí...“

A jen to Jirka dořekl, ozval se zvenku podivný zvuk. Takové kňourání, kvílení, kňučení...

Jirka otevřel okno, nedbal na to, že do světničky pustí mrazivý vzduch. Vyklonil se z okna, rozhlédl se... A najednou uviděl maličké štěňátko. Leželo schoulené ve sněhu pod oknem, třáso se zimou

